

Hadnagy József

Trianoni csomó

1

Lelkünk kusza felhőcsomó,
emlékező és álmodó,
egységre vágó, széthúzó,
népszerűtlen és népszerű,

összevissza gomolyogva,
ámításba csavarodva
örvénylik... senki sem szabad.
Soká tart, míg kisüt a nap...

2

Lelkünk kemény kötélcsomó,
emlékező és álmodó,
egységre vágó, széthúzó,
népszerűtlen és népszerű,

összevissza bogozódva,
ámításba csavarodva
vergődünk... senki sem szabad,
börtönünk lett az óralap...

3

Bennünk van a kötélen vége,
Isten tudja, milyen mélyre
keveredve, csavarodva,
és mindig mélyebbre tolva...

Kezdték a nemes nagyurak,
a jármot és szekérrudat
összekötötték, -bogozták,
nehogy valakik megoldják...

4

Csak egy csapatot ismerek
(reá fogadni is merek),
ki erővel s hatalommal
bánna el a kötélboggal,

Nagy Sándornál hatalmasabb,
erős, mint a víz, s mint a hab,
játékos. Egy csomó gyermek
hangosabb, mint holmi termék...

5

Gyermek nélkül, mondta apám,
beszűkül az időhatár,
mint bogár a fényhurokban,
pörög a perc, s földre koppan,

míg az utolsó magyar is
eltűnik, s e sárgolyóbis
más időben forog tovább,
ahol az élet szaporább...

6

Mint régi vekker, ketyegek,
s nagyon remélem, tévedek:
álmodom a puszta partot,
s röstelkedve mondom: Pardon!

mikor majd a Szíriuszon
fölébredvén (mintha buszon),
úgy ötven vagy száz év múltán
azt látom, a szekér rúdján

7

nincsen csomó... mint a kámfor
eltűnt, mert eltűnt a járom,
és a járommal az egész
félelemmel rakott szekér;

csomótlan él, ki csomóban
panaszkodott az ivóban,
mert lám, immár magyar beszéd
terem a fán is szertesét...

Baricz Lajos

Sejtjeinkben él

Otthonra leltünk itt, ezen a tájon,
magunk körül tudtuk a Kárpátokat,
és megőriztük mindenféle áron,
habár nem találtunk itt barátokat.

Ezer éven át miénk volt az ország,
ontottunk is érte sokszor hősi vért,
amíg a latrok eldöntötték sorsát,
és a drága haza csúfos véget ért.

Szomszédjává lett régi önmagának,
dicső múlt helyett övé most a bánat,
hisz minden szomszédja most is acsarog,

ahol küzdve élnek még a magyarok.
Megvigasztal néha jó apám szava:
„Sejtjeinkben él még a Magyar haza!”

Mint főnix madár

– Június negyedikére gondolok –

Tudta nagyapám, mit jelent az élet,
hisz ő átvészelt két vesztés háborút,
átélt, mint mondta, nagyon sok kis szépet,
annál több fájdalmat, éhezést, borút.

Nagy ínség volt; a krumplit négybe vágták,
és könnyek között rakták be a földbe,
a termést ősszel reménykedve várták,
lám, csodát művelt Isten áldott földje,

mert mindenik darab bő termést hozott,
noha olyan történt, ami nem szokott.
Magyarországot sokan irigyelték,

majd Trianonban ezért felnégyelték,
ám a magyar nemzet, mint főnix madár,
új életre támad, újra összeáll.

Passió I. (2004, tus, papír, 50×70)

Olyan hazáról álmodom

Olyan hazáról álmodom,
amely örül nekem,
szavak nélkül is azt mondja:
„szeretlek gyermekem!”

Olyan hazáról álmodom,
bárhol is élek én,
melyről hittel állíthatom,
ez egészen enyém.

Olyan hazáról álmodom,
melynek fontos vagyok,
hisz mióta verset írok,
csak róla dalolok.

Olyan hazáról álmodom,
amely nem is álom,
minden percben áthajol
a megcsonkolt határon.

Olyan hazáról álmodom,
amely szívemben él,
és nem csak dicső múltat vall,
de szebb jövőt remél.

Olyan hazáról álmodom,
melyet szolgálhatok,
az sem lehet akadály, ha
Kárpátok közt lakok.

Olyan hazáról álmodom
– dolgozom is azon –,
melyet nem tud eltíporni
az átkos Trianon.

A reménység dala

Lehullott a lomb és elalélt az élet,
alig van értelme most a szavaknak,
de eljön a nap, napja a tavasznak,
amikor minden új életre éled.

De túl kell élni a hideget, fagyot,
hogyha szükséges, egymás mellé bújni,
egymás szívébe reménységet fújni –
csak az veszhet el, kit Isten elhagyott!

A régiek mondták: „Forog a kerék!”
és nekünk is feljön majd a napunk még,
ám addig bírunk kell a hideg telet,

amíg ránk köszönt a langyos kikelet;
amit elvetettünk, az mind-mind kikel –
reménységgel, hittel gyarapodni kell!

Evangelisták (1991, tus, papír, 61x43 cm)